

# POEZIJA

Aleš Šteger

*Ravnovesje luči*

Ime

In potem  
So se odprla usta  
In voda,  
Ki je zunaj časa  
Nabrala svoje telo,  
Je odtekla.

In res:  
Ni bilo časa.  
Ni bilo ljubezni.

In dejanja ognja  
So počivala v  
Rekah zemlje.

Toda prišlo je  
Ime.  
Iz tišine je prišlo.

Tiho ime nad  
 Trdo zemljo.  
 Zapičeno  
 V  
 Ravnovesje luči.

Gib.  
 Gib. Gib, ki se  
 Oddrobi od celote  
 In pade skozi  
 Tehtnico rojstva;  
 Gib, ki premisli  
 Tehtnico rojstva  
 Iz očesa  
     V slepoto.

Vreznina, ki raste  
 Pred usti.  
 Med mesom.  
 In sen.

In potem  
 Moč.  
 Moč, ki tipa Obraze,  
 Ki jim jemlje smrt  
 S smrtjo  
 V  
 Vodi.

Ni bilo časa.  
 Ni bilo ljubezni.  
 In bili smo ločeni,  
 Da bi bili blizu.

In naše roke  
 In naše oči  
 In naša usta  
 So počivala za  
 Poezijo, ki bo  
 Tik nad mano,  
 Tik nad sabo,  
 Tik, tik,  
 Govorila  
 Sama Sebe.

Ni bilo časa.  
 Ni bilo ljubezni.  
 Le jezik  
 Brez imen.

### Parzivalov sen

*V tebi, moj duh, merim čas.*  
*Avrelij Avguštin*

Tedaj,  
 Tedaj se je v žilah  
 Začelo drobiti trnje.

In vse,  
 In vse se je drobilo.

Kam se je drobilo?

V zrcalo,  
V zrcalo se je drobilo.

A hkrati je bila molitev.

Vsemi svoj,  
Iz mrtvih ust rojeni dih.

Katerih ust?  
Iz tujih,  
Iz ničnih ust rojeni dih.

Vzemi ga, sedaj, ko smo  
Odpri vrtnici vse  
Veke

Vse?

Da.

Izgubil si vse,  
Zato si tako blizu.

**Kdo si?**

Kdo si?  
 Svetloba sem.  
 Kdo si?  
 Trta sem.  
 Kdo si?  
 Vino sem. Gospod  
 Me je raztočil v sode.  
 Bil sem povesod  
 In sedaj sem povesod;  
 Le da sem bil vse,  
 Sedaj sem pa vsemu  
 Nikogaršnji vzrok.  
 Torej si svetloba?  
 Nisem, a sem v svetlobi.  
 Trta?  
 Nisem, čeprav zemlja skozi mene  
 Krvavi v grozde.  
 Ko pijem vino, tebe pijem?  
 Ne.  
 Nekdo hodi po  
 Temni, hladni kleti  
 In trka po letnicah  
 Mojih obrazov.